

AVDELNING 4

INLEDANDE OM INTELLIGENSEN

4.1 Inledning

¹Den föregående större delen, Första delen, handlade särskilt om det emotionala, det fysiska och materieaspekten. Nu begynnande Andra delen ägnas särskilt åt det kausal-mentala och dess förvandling till högre medvetenhet liksom åt medvetenhetsaspekten över huvud taget.

²Studiet av medvetenhetsaspekten omfattar tre områden: 1) det subjektiva och det objektiva, 2) kollektivväsendenas manifestation genom det solsystemiska klotet och de planetariska klotssystemen, 3) medvetenhetsutvecklingen och därmed även (andens =) viljans och (materiens =) monadhöljens utveckling.

³De tre nämnda studieområdena är naturligtvis vart och ett oerhört omfattande. För att ytterligare konkretisera ämnet kan man sammanfatta dess huvudsakliga punkter i nio frågor: 1) I vilket förhållande står "sonen till solen"? (LA: det expanderande systemiska kollektivväsendet i förhållande till sitt hölje, solsystemet) 2) Vad är evolutionen och hur framskrider den? 3) Varför evolverar vårt solsystem enligt dualitetens princip? 4) Vad är medvetenheten och vilken ställning har den? 5) Finns en direkt analogi mellan solsystemets, planetens, människans och atomens utveckling? 6) Vad är intelligensen och varför är mentalprincipen av en sådan vikt? 7) Varför går medvetenhetsevolutionen i cykler? 8) Varför är viss kunskap esoterisk och annan kunskap exoterisk? 9) Vilket är förhållandet mellan de tio 49-kloten, de sju heliga planeterna, de sju kloten i ett sjuklot, de sju eonerna i ett sjuklot, de sju rotraserna i en klotperiod och de sju underraserna i en rotras?

⁴När vi väl förmått besvara dessa nio frågor och genom svaren fattat något av det ändamål som ligger bakom solväsendets medvetenhetsevolution (med allt vad som ligger i uttrycket "solväsendets medvetenhetsevolution"), kan vi från vår nuvarande ståndpunkt mer intelligent betrakta planen och exaktare uppfatta det stadium vi har omedelbart framför oss.

⁵Ett aldrig så nyfiket intresse och en aldrig så långt framåtblickande uppfattning av solhärskarens plan har någon som helst betydelse för människan, såvida hon inte knyter samman det närvarande med sin uppfattning av det kommande, klargör vad som uppnåtts och inser vilket arbete som närmast skall utföras i den gradindelade process som vandringen mot full medvetenhet är.

4.2 *I vilket förhållande står sonen till solen? Vem är sonen och vilken är hans funktion?*

¹Av de tre verklighetsaspekterna är rörelsen och materien de ursprungliga, de som finns till före solsystemets manifestation, medan medvetenheten är manifestationens produkt eller resultat. Därför talar olika tankesystem om "ande och materia", varvid "ande" avser rörelse-, kraft- eller viljeaspekten. Talet om medvetenheten och dess höljen kan avse endast pågående manifestation, ty före manifestationen finns medvetenheten icke. Före manifestationen är rörelsen och materien icke förenade i ändamålsenlig aktivitet utan befinner sig i ett tillstånd av relativ passivitet. Under manifestationen samverkar rörelsen och materien ändamålsenligt i att möjliggöra medvetenhetens utveckling. Först då framträder livet såsom medvetenhet, som uttrycker sig genom ändamålsenliga höljen.

²Manifestationsprocessen skall betraktas såsom energifenomen (LA: esoteriska symboliken talar här om eld): den positiva polen (rörelsen) förenas med den negativa polen (materien), så att de mellan sig alstrar den neutrala polen (medvetenheten). I esoteriska symboliken framställs detta med att fadern (rörelsen) och modern (materien) avlar sonen (medvetenheten). Från objektiva materieaspekten betraktat handlar det om solsystemets formande i den kos-

miska fysiska (43–49) världen. Från subjektiva medvetenhetsaspekten betraktat handlar det om det solsystemiska kollektivväsendets medvetenhetsutveckling genom det hölje solsystemet utgör.

³Denna trefald av fader, moder och son har en nerdimensionerad motsvarighet i de tre triaderna och deras energier. Den esoteriska symbolen för tredjetriaden är därför ”fadern”, förstatriaden kallades ”modern” och andratriaden ”sonen”. Givetvis sammanhänger därmed att tredjetriaden särskilt låter rörelse- eller viljeaspekten komma till uttryck, andratriaden medvetenhetsaspekten och förstatriaden materieaspekten.

⁴Den mänskliga monaden med sina tre triader är alltså en nerdimensionering av de tre kosmiska verklighetsaspekterna, en mikrokosmos. Människan är en sol i miniatyr, utstrålar liksom solen ljus, värme och magnetism, även om denna utstrålning ännu så länge är ringa i förhållande till vad den en gång skall bli. Ljuset hör närmast till materieaspekten, värmen till rörelseaspekten och magnetismen till medvetenhetsaspekten.

⁵När de i solsystemet ingående evolutionsmonaderna fullbordat sin medvetenhetsexpansion inom solsystemet, erövrat 43-medvetenheten och 43-viljan, är också denna utstrålning kosmiskt fysiskt sett fulländad. Då kommer monaderna att i sin kollektivitet förena sig med det kosmiska centrum, varmed de hör samman och varifrån de utgått.

⁶Med symbolen ”sonen” (sanskrit *putra*, såsom i *manasaputra*) menas alltså den i evolution och expansion stadda kollektiviteten av monader i solsystemvärldarna (43–49). Denna kollektivitet manifesterar sig genom solen och de tio 49-kloten (de ”sju heliga planeterna”).

⁷I en alldeles särskild mening är ”sonen” de längst komna monaderna inom solsystemkollektivet. Dessa är dels solhärskaren, dels hans närmaste medhjälpare, solsystemregeringen. Dessa är kosmiska kollektivjag, som för länge sedan lämnat solsystembunden (högst 43) medvetenhet. Solsystemregeringen utgör kollektivt solhärskarens kosmiska kausalhölje (29–31). Liksom människomonaden inte till fullo aktiverat sin kausalmedvetenhet (47:1-3) och inte fulländat sitt kausalhölje, råder ett motsvarande förhållande mellan solhärskaren och hans kosmiska kausalhölje. Först när solsystemregeringen består av idel 29-jag, solhärskaren ingått i fjärde kosmiska riket (22–28), och även lägre systemiska kollektivväsen nått motsvarande grad av fullkomning, har solsystemet fullgjort sitt ändamål. Intill dess fortsätter den solsystemiska manifestationsprocessen.

⁸Vårt nuvarande solsystem är endast av fjärde ordningen och förefinns i kosmisk fysisk materia (43–49). Motsvarande förhåller det sig med människan: hon är av fjärde ordningen, har full objektiv självmedvetenhet endast i fysiska världen. Eftersom det grovfysiska icke räknas som ”princip” (organismen har ingen egen medvetenhet utan styres från centra i eterhöljet), sägs människan ha full medvetenhet i 49:4. Den fjärde etern är centrum för människans liv i fysiskt hänseende. De planetariska kollektivväsendena är likaledes självmedvetna åtminstone i motsvarande kosmiska eteriska, värld 46. I samband härmed är att beakta att ”sonen” också betecknar det mellersta (49:4, respektive 46), det som är mellan ”fadern” (49:1, respektive 43) och ”modern” (49:7, respektive 49). Såsom ovan, så ock nedan, är en esoterisk lag.

⁹Det är ”sonens”, dessa kollektivväsens uppgift att vinna erfarenhet, taga kontakt med andra väsen, utveckla full självmedvetenhet, uppnå fullt mästerskap eller kontroll, nå ”mandom” kosmiskt sett, expandera medvetenheten (uppgå i allt större kollektiv). Alla dessa stadier måste uppnås i kosmiska världar (värld 42 och högre), liksom människan strävar att uppnå dem i solsystemiska världar (43–49).

4.3 Vad är evolutionen och hur fortskrider den?

¹Evolutionemetoden har till ändamål att anpassa (materieaspekten =) monadens höljen till (andreaspekten =) monadens medvetenhet och vilja, så att dessa höljen blir fulländade redskap för denna medvetenhets och viljas uttryck.

²*Livscyklar.* Solsystemkollektivets livscykel anges till 100 Brahmā-år, liksom människans livscykel anges i vanliga år, vilkas antal bestäms av hennes skörd. Under sin livscykel uttrycker människan vad hon bär inom sig på sitt särskilda stadium och utvecklas gradvis från fosterstadiet, där kausalväsendet endast överskuggar de blivande inkarnationshöljerna, till det skede, där kausalväsendet tar dessa i full besittning. Detta sistnämnda skede infaller individuellt olika. Därefter söker monaden en fullare självmedvetenhet och uttrycker sig genom höljerna alltmer ändamålsenligt. Varje liv eller mindre cykel i kausalväsendets större cykel möjliggör för monaden att nå ett fullare uttryck, möjliggör för den att allt bättre kontrollera sina höljen, tills i en avslutande cykel av inkarnationer monaden i kausalhöljet snabbt blir den dominerande och tar fullt herravälde över de lägre höljerna (47:4–49:7). Höljerna blir då helt ändamålsenliga, deras materieaspekt har fullt anpassats till monadens viljeaspekt. Därefter kan monaden antingen medvetet använda höljerna för bestämda ändamål eller överge dem att upplösas och därmed frigöra sig (LA: från all involvering i de tre lägsta världarna, 47–49).

³Vidga denna tanke från människan till de kosmiska jag, planethärskarna, i vilkas höljen människomonaderna ingår liksom celler i organismen! Planethärskarnas manifestationshöljen är nämligen 49-kloten. (LA: I synnerhet gäller detta dessa höljens centra, ”planetariska centra”, vilka består av självmedvetna monader.) Planethärskarna eftersträvar i sina världar samma slags mål som människan: full självmedvetenhet och viljemanifestation (”ljus och värme”) genom sina höljen. Denna viljeenergi utstrålar de sju planethärskarna mellan sig, medvetet och med intensiv inbördes magnetisk attraktion, så att de alla är inneslutna i det gemensamma kraftfältet.

⁴Vidga denna tanke ytterligare, till att omfatta solhärskaren och hela solsystemet, som är hans hölje! Hans strävan är att uttrycka sig helt och fullt inom detta, så att hans självmedvetenhet och magnetiska viljeutstrålning slutligen kan nå bortom solsystemets gränser. Både hans självmedvetenhet och viljemanifestation måste uppfattas av den motsatta kosmiska polen, den stjärna som är vår sols magnetiska motsats.

⁵För de i solsystemmanifestationen ingående monaderna är målet att uppnå objektiv självmedvetenhet i respektive världar, olika för de olika naturriken monaderna tillhör (LA: här avses ej de undermänniskliga naturrikena). För fjärde naturrikets monader, människorna, är evolutionens mål att nå självmedvetenhet och kontroll i världarna 47–49. För femte och sjätte naturrikens monader, vilka ingår i de planetariska kollektivväsendena, är målet att uppnå motsvarande mål i världarna 45–49 respektive 43–49. För det systemiska kollektivväsendets monader, tillhörande sjunde och åttonde naturrikena (andra och tredje gudomsrikena), gäller motsvarande i världarna 29–49.

⁶Vart och ett av dessa olika naturrikens ställning och förhållande till de andra måste beaktas, ty intet av dem kan utvecklas utan de andra.

⁷Solsystemiska kollektivväsendet manifesterar sig genom solen och de ”sju heliga planeterna” (= de tio 49-kloten, de tre större och de sju mindre), vilka var och en utgör en av detta kollektivväsendets sju ”principer”, liksom detta väsen självt i sin helhet utgör en av de sju ”principerna” hos ett ännu högre kosmiskt kollektivväsen, sjusolväsendet.

⁸Ett planetariskt kollektivväsen manifesterar sig genom en planet och utgör en av solväsendets ”principer”. Varje planetväsen utvecklas likaledes genom sju ”principer” (LA: i detta fall principer = centra), vilka är källan till detta kollektivs väsentliga enhet med de övriga sex planetariska kollektivväsendena.

⁹Kosmiskt sett utvecklar solsystemiska kollektivväsendet andra strålen, kärlek–visdom, hos sjusolväsendet. Detta är den grundläggande egenskap solväsendet har att utveckla under sin nuvarande livscykel. Varje planetariskt kollektivväsen utvecklar någon av understrålarna till denna grundläggande solara andra stråle. I likhet med solväsendet har också planetväsendet sex underordnade principer.

¹⁰En människa manifesterar sig i fysiska världen genom sina höljen. Också hon (har sju principer =) uttrycker sju strålar, departement, och arbetar i varje liv med att utveckla dem. Också hon har (sin ”primära färg” =) sitt huvuddepartement, som beror på (den grundprincip =) det departement som företräds av det planetväsen, varifrån hon leder sitt ursprung.

¹¹Tiotalet 49-klot, i praktiken tio planeter (LA: eftersom endast ett klot inom 49-klotet är aktivt åt gången), beror på att de sju heliga planeterna med tiden går samman till tre (LA: evolutionsresultaten av de sju överföres till de tre) och slutligen de tre uppgår i en.

¹²Detta kan analogivis härledas från studiet av de sju strålarna. Dessa sju strålar är i manifestationen olika men syntetiseras till slut. De fyra mindre uppgår i den tredje större, och de tre större går slutligen samman i den enda, syntetiska strålen, andra strålen. Alltså är det sju strålar under evolutionsprocessen men tre ”krönande” (sammanfattande resultaten i de sju mindre).

¹³Av de sju planetväsendena, verkande genom de sju planeterna, är det alltså fyra som med tiden förenas till en, som uppgår i de tre, varpå en enda upptar essensen av dessa tre. Denna process tar många eoner i anspråk, under det att solsystemet gradvis går i obskuration. Processen går så till att de fyra planetväsendena först bildar två par av polära motsatser, varpå de positiva och negativa polerna förenas, så att endast två återstår, varefter detta par blir till ett. Därefter förenas detta första syntetiserade väsen med det planetväsen som företräder tredje strålen, och ”så fortgår sammansmältningen, tills slutligen enhet har åstadkommit i solsystemet och (sonen =) solhärskaren uppnått sitt mål.”

¹⁴LA: Den ovan inom citationstecken anförda förklaringen är alltför summarisk och schematisk, då den faktiskt förbigår vad som sker med två av de sju mindre planetväsendena och deras 49-klot, nämligen dem som företräder första och andra strålen, liksom även processen med de tre större planetväsendena respektive tre större 49-kloten. Framställningen behöver därför kompletteras med följande fakta. När de fyra nämnda planetväsendena förenats till ett och detta ingått i det femte, det som företräder tredje strålen, finns därmed endast tre mindre planetväsen. Nästa steg i processen blir då att dessa tre mindre uppgår i de tre större, allt enligt de departement de tillhör. Därefter återstår endast de tre större planetväsendena, manifesterande sig genom de tre större 49-kloten: esoteriska Saturnus (3dje departementet), Neptunus (2dra) och Uranus (1sta).

¹⁵När hela solsystemet gjorts till en enhet, manifesterar solhärskaren andra strålen i kosmiska kausal-mentalvärlden (29–35). Solhärskarens magnetiska utstrålning når då periferin av hans kosmiska motpart, med vilken han skall förenas.

¹⁶Vilken sol som är vårt solsystems motpart, kan ännu inte uppges. En antydning ligger dold i Plejadernas förhållande till vårt system, men först under Stenbockens zodiakepok efter år 4450 kan det närmare förhållandet klarläggas.

4.4 Varför evolverar vårt solsystem enligt dualitetens princip?

¹Dualitetens problem är själva tillvarons problem och kan inte lösas av den som vägrar inse möjligheten av två esoteriska fakta: 1) Hela solsystemet är hölje för ett väsen, som hör hemma i kosmiska världar utanför solsystemets begränsning. 2) Manifestationen är periodisk, och återfödelsens lag styr såväl människans som planetväsendets och solväsendets evolution.

²När vetenskapsmännen inser dessa två fakta, kommer deras förklaringar att gå i en annan riktning och sanningen sådan den är att börja lysa in i deras förnuft. Inlysning, illumination, är intuitionens ljus genombrytande de murar snusförnuftet har rest.

³Solsystemets dualitet kommer till sist att inses bero på följande faktorer: 1) själva tillvaron, 2) tid och rum, 3) begärets eller nödvändighetens egenskap, 4) den förmåga av förvärv som innebor i livet självt.

⁴Med denna förmåga av förvärv samlar monaden, medelst rörelse, det material varmed den

når vad den begär, varmed den förfärdigar den form, genom vilken den söker uttrycka sig och varmed den begränsar sig inom höljets fängelse för att vinna erfarenhet.

⁵Det är riktigt att denna teori förutsätter en mäktig intelligens, som sålunda verkar genom en ordnad plan och som medvetet antar form och inkarnerar för att genomföra sina egna bestämda avsikter. (HTL gör här tillägget: för sin egen evolution eller expansion.) Även om denna teori är ett grundmurat faktum i esoteriken, är den likväl endast en ofullständig framställning av den verkliga idén. Men med hänsyn tagen till människans begränsningar på nuvarande utvecklingsstadium är den tillräcklig såsom arbetshypotes.

⁶Detta väsen, som kallas solhärskaren, kan icke i något avseende sägas vara detsamma som kristendomens personlige gud, vilken endast är människan själv uppblåst till ett väsen med fruktansvärd makt, ett väsen utrustat med människans egna dygder och hemfallet åt hennes egna dygder och laster. Solhärskaren står långt över människan och även över alla de härskaror av väsen i solsystemet, vilka också de är övermänskliga och vilka i förflutna eoner nått och passerat det stadium, där människan nu befinner sig.

⁷Människan står mitt emellan de lägre evolutionsrikenas monader, som i framtida eoner skall nå det mänskliga stadiet, och dessa högre, övermänskliga evolutionsrikenas monader, och i denna mellanställning ligger hennes problem. Hon deltar inte helt i evolutionens materiella sida men är inte heller ett fullt uttryck för medvetenhetsaspekten eller viljeaspekten. Hon ikläder sig materiella höljen för att uttrycka medvetenhet och vilja.

⁸Kausal aktiv medvetenhet (47:1) förenas med superessential (45), och ur denna förening uppstår essential (46), vilken fulländas genom evolutionen.

⁹När det kosmiska väsendet antar form, läggs till den aktiva kausalmedvetenhet, som är produkten av det föregående solsystemet, ytterligare ett medvetenhetsslag, som dittills varit potentiellt: enhetsmedvetenheten (46). Denna enhetsmedvetenhet, också kallad "kärlek-visdom", är förmågan att älska det objektiva, icke-jaget, och att till sist med vishet använda formen. (LA:s tillägg: Däri ingår andrajagets "vilja": 45, det högsta slag av vilja som är fattbart för mänskligheten, egentligen kausaljagen, i detta solsystem.) Tredjejagets vilja (43) är ofattbar för vår mänsklighet, blir fattbar för mänskligheten först i nästa solsystem.

¹⁰Mänskligheten är den evolution, genom vilken medvetenhetsaspekten kommer att uttryckas mer fulländat i denna "kosmiska inkarnation" av solväsendet. I människan förenas motsatserna och de tre triaderna. Den mänskliga evolutionen är den bästa yttringen av intelligensens princip och kan betraktas som den främsta representanten för medvetenhetsaspekten över huvud taget. (LA: Obs! Detta gäller den mänskliga evolutionen, ej enbart mänskligheten.)

¹¹Den mänskliga evolutionen är av mycket stor betydelse i sjusolregeringens planer, och regeringarna för de sex solsystem, som är närmast förbundna med vårt eget, följer denna evolutions framåtskridande med spänd uppmärksamhet.

¹²Planeten Jorden representerar vändpunkten eller slagfältet för kampen mellan "ande" (43–45:3) och "materia" (47:4–49), och något motsvarande är vårt solsystem inom sjusolsystemet.

¹³Dualiteten frambringar solsystemets manifestation och medvetenhetsevolutionen.

4.5 Vad är medvetenheten och vilken ställning har den?

¹Medvetenheten avser främst jagets förhållande till icke-jaget, vetarens förhållande till vetandets föremål, tänkarens förhållande till tankens föremål. Alla dessa beskrivningar förutsätter godtagandet av dualitetens princip, objektivitetens princip.

²Medvetenheten är uttryck för det som kunde kallas mittpunkten i manifestationen. Den innefattar inte helt "andens pol" (viljeaspekten). Den alstras genom de två "polernas" (LA: vilje- eller rörelseaspektens och materieaspektens) förening genom den process av växelverkan och anpassning som är det nödvändighet resultatet därav.

³Följande relationer bör beaktas:

<i>Första polen</i>	<i>Föreningspunkten</i>	<i>Andra polen</i>
Shiva (Mahādeva)	Vishnu	Brahmā
Lagvaktare	Evolutionsövervakare	Materieformare
(Ande =) Vilja	Medvetenhet	Materia
Fader	Son	Moder
Tredjetriaden	Andratriaden	Förstatriaden
Jaget	Förhållandet dem emellan	Icke-jaget (höljet)
Liv	Förverkligande	Form

⁴Solsystemet uttrycker genom sin evolution förhållandet mellan dessa tre slag av kollektivväsen. Evolutionens hela ändamål är solsystemväsendets fulla självförverkligande, fullständig självmedvetenhet och fulla och aktiva kunskap.

⁵De tre kollektivväsen som utgör solsystemväsendet söker fullständigt utvecklas genom varandra. Viljeaspektens kollektivväsen söker genom materieaspektens kollektivväsen (devaevolutionen) utveckla medvetenhetsaspektens kollektivväsen (människoevolutionen).

⁶Motsvarande i människornas rike: genom sina tre triadenheter söker förstajaget (monaden i förstatriaden) nå full självmedvetenhet i 47–49. (LAs tillägg: Detta är omöjligt utan aktiv medhjälp av andratriaden, vilket i praktiken betyder Augoeides' medhjälp. Självmedvetenhet är möjlig först genom kausal medvetenhet, hur svag denna än är i begynnelsen.)

⁷De monader, som ingår i planetariska kollektivväsendet, når självmedvetenhet genom 47:1-3, 46 och 45. Dessa monader tillhör dels den mänskliga evolutionen, dels devaevolutionen.

⁸När människan når målet, når ("himmelska människan" =) planetväsendet målet, och när planetväsendet når målet, når ("sonen" =) solväsendet målet.

⁹Målet är självmedvetenhet i alla världar: människan i 47–49, planetväsendet i 45–49, solväsendet i 36–49.

4.6 Finns en direkt analogi mellan solsystemets, planetens, människans och atomens utveckling?

¹Analogin är aldrig exakt i detalj utan visar sig endast i vissa grundläggande motsvarigheter. Mellan alla fyra kategorierna av väsen finns bestående överensstämmelser, som dock under evolutionen inte behöver framträda med samma slags detaljer. Utgående från fysiska atomen kan man sammanfatta likheterna såsom följer.

²*Atomen.* 1) Atomen har en klotform, som omsluter en levande kärna. 2) Atomen består av finare atomer, vilka i sin tur består av ännu finare och så vidare. Den fysiska atomen (49) består av fler än 14 miljarder 43-atomer. Likväl bildar alla dessa ingående väsen tillsammans en enhet. 3) Atomen utmärks av aktivitet och framvisar rotationsrörelse, urskillningskraft och utvecklingsförmåga. 4) Atomen består av tio spiraler, tre stora och sju små, vilka är i färd med att vitaliseras men ännu inte nått full aktivitet. Endast fyra av de små är fullt fungerande och den femte är under utveckling för närvarande. 5) Atomen styres av hushållningens lag, kommer sakta under attraktionens lag och kommer till sist under syntesens lag. 6) Atomer förenas med varandra att bilda former. 7) Atomen gensvarar på yttre elektrisk och magnetisk stimulans, som inverkar på dess utveckling vad gäller både materie- och medvetenhetsaspekten.

³*Människan.* 1) Människan har klotform med en levande kärna i mitten. Därmed avses kausalhöljet, det sant mänskliga höljet, och dess centrum. 2) Den mänskliga formen består av atomer, som alla påverkas av monadens vibrationer enligt monadens utvecklingsnivå. Sedd från högre världar ter sig människan såsom ett (eller flera) klot av differentierad materia, som

vibrerar i bestämda frekvenser och uppvisar bestämda färger. 3) Människan kännetecknas av aktivitet i en eller flera av världarna 47–49 och framvisar ”rotationsrörelse” eller inkarnationscykler, urskillningskraft eller förmågan att välja erfarenheter och vinna av dessa, utvecklingsförmåga, förmågan att öka vibrationerna och få kontakt med andra. 4) Människan (monaden genomgående den mänskliga evolutionen) innefattar tre ”stora principer” (de tre triaderna) och sju ”små principer” (de sju atommateriehöljerna 43–49), tillsammans tio. Liksom atomen fått endast fyra spiraler vitaliserade och aktiva och är i färd med att få den femte aktiverad, så är hos nuvarande människan endast fyra höljen aktiva (eter-, emotional-, mental- och triadhöljet), medan ett femte (kausalhöljet) är i färd med att erövras av monaden. 5) Människan styres av attraktionslagen, har utvecklats genom hushållningens lag och kommer under syntesens lag. Hushållningens lag styr den materieprocess människan inte medvetet befattar sig med. Attraktionens lag styr hennes förbindelser med andra människor eller grupper. Syntesens lag är det blivande andrajagets lag. 6) Människan finner sin plats inom gruppen. Kausalgrupper och planetväsen bildas genom kollektiv av människo- och devamonader. 7) Människan gensvarar på yttre elektrisk och magnetisk stimulans. Den elektriska påverkar eterhöljet. Den magnetiska, härrörande från hennes kausalgrupp, påverkar kausalhöljet. Såsom andrajag tar hon emot magnetisk stimulans (LA: 45:1–47:1) av det planetväsen hon ingår i.

⁴*Planetväsendet.* 1) Varje planetväsen är likaledes klotformigt och omfattar ett helt 49-klot. Det lägsta sjuklotets grovfysiska klot motsvarar därvid människans organism. Varje 49-klot, bestående av sju sjuklot, är uttrycket för en monad som använder det som sitt hölje, liksom människan använder sina höljen, för att manifesteras sig och för att vinna erfarenhet. 2) Liksom ett mänskligt hölje består av atomer och molekyler, består planetväsendet av deva- och människomonader, som vibrerar enligt planethärskares ton och gensvarar på denna. Alla hålls samman och vitaliseras av planethärskares vilja. Från kosmiska världar sett ter sig planetväsendet såsom ett levande klot, vilket med sitt inflytande omfattar hela 49-klotet. Planetväsendet vibrerar med en viss frekvens, som kan uppskattas efter aktiviteten av det liv som pulserar i klotets mitt. Hela 49-klotet har en viss färg och en livscykel av en bestämd längd inom solsystemets livslängd. 3) Planetväsendet kännetecknas av sin aktivitet i andrajagets tre världar (45, 46 och 47:1), liksom människan kännetecknas av sin aktivitet i mental-, emotional- och fysiska världarna. Människan blir med tiden självmedveten i alla sina tre världar, men planetväsendet är fullt självmedvetet i alla sina tre världar, 45–47:1. Varje framsteg eller ökad vitalitet hos mänskligheten i de tre lägsta världarna motsvaras av liknande aktivitet i de grupper som planetväsendet består av. Planetväsendet framvisar rotation eller cyklisk aktivitet inom de olika klot som utgör 49-klotet. Planetväsendet visar urskillningsförmåga eller förmågan att välja och därmed vinna erfarenhet. Intelligensen är förmågan att förstå, välja och vraka och därmed nå kunskap och självmedvetenhet. Denna förmåga förvärvade planetväsendets monader i tidigare eoner, och nu är deras uppgift att använda den till att nå bestämda mål. Planetväsendet har förmågan att utvecklas, vinna kunskap, öka medvetenheten, vibrations- och kontaktkapaciteten. Denna förmåga utvecklas från centrum till centrum liksom hos människan och liksom hos atomens spiraler. Ändamålet för planetväsendena är att nå en sådan samstämdhet i den inbördes kontakten att de till sist kan smälta samman sina olika kollektivmedvetenheter till en enda med samtidigt bevarande av full självmedvetenhet och självidentitet. 4) Planetväsendet innefattar tre större principer – vilja, enhet (kärlek–visdom) och intelligens – och dessas manifestationer genom sju mindre principer. Tillsammans bildar de ett tiotal, varav de sju mindre med tiden uppgår i de tre större och dessa tre slutligen blir till ett. Varje planetväsen har sin primära (färg eller princip =) strål- eller departementstillhörighet, liksom människan och atomen har sin. Människan tillhör främst departementet för det planetväsen hon ingår i såsom del. Atomerna i människans höljen tillhör främst hennes kausalhöljes departement. Denna departementstillhörighet visar

sig bland annat i atomspiralernas olika frekvenser. Endast fyra av planetväsendenas sju ”principer” manifesterar sig ännu i någon mån. Hos ett av dem är dock femte principen tillräckligt utvecklad, medan vissa andra är i färd med att fullända den fjärde. Hos vårt planetväsen håller femte principen på att väckas till liv. Dess fjärde princip är väckt i denna fjärde eon och på detta fjärde klot men fungerar inte så som den kommer att fungera i femte eonen. Många av de svårigheter, som för närvarande råder i planeten, beror på aktiveringen av denna femte princip, som kommer att fulländas och övervinnas i femte eonen. 5) Ett planetväsen styres av attraktionens lag, har övervunnit hushållningens lag och kommer snabbt under syntesens lag. Märk hur kontrollen gradvis ökar från atomen till planetväsendet: Hushållningens lag är den främsta lagen för atomen, medan attraktionens lag är i färd med att få kontroll över den och syntesens lag endast svagt gör sig gällande för den. Attraktionens lag är människans främsta lag, medan hushållningens lag är underordnad och styr hennes höljens materia och syntesens lag stadigt börjar göra sig gällande. Syntesens lag är planetväsendets främsta lag, attraktionens lag är vid sin fulla makt och hushållningens lag har övervunnits. Den grovfysiska kroppen (LA: här avses kosmiska grovfysiska, 47–49) är för planetväsendet ingen princip, varför detta väsen övervunnit hushållningens lag. Attraktionens lag styr formbyggandet. Syntesens lag är planetväsendets varas lag. 6) Planetväsendet finner sin plats i solsystemet och söker förverkliga sin ställning bland de sju och sin enhet med dem. 7) Planetväsendet gensvarar på yttre stimulans: elektrisk stimulans från solväsendet och de andra planetväsendena och magnetisk stimulans från källor utanför solsystemet. Magnetisk stimulans av atomerna i människans fysiska höljen härrör från människans emotionalhölje och senare från hennes 46-hölje. Magnetisk stimulans av människan härrör från planetariska centra i värld 46 och senare från sådana centra i värld 44. Magnetisk stimulans av planetväsendet härrör från utanför solsystemet, från det kosmiska emotionala (36–42). Den förenade verkan av dessa stimulanser medför en stadig inre utveckling.

⁵Solväsendet är likaledes klotformigt. Det omfattar hela solsystemet med alla dess klot och grupper av involutions- och evolutionsmonader. Solen har i solsystemet en ställning motsvarande atomkärnans i atomen. Klotet innesluter de sju mindre och de tre större, syntetiserande 49-kloten, de tio som tillsammans utgör solväsendets manifestation. Solen är solhärskarens fysiska kropp. (LA: kosmiska fysiska kropp, 43–49) De sju mindre 49-kloten har en ställning inom solsystemet analog med de sju sjuklotens (kedjornas) ställning inom varje sådant 49-klot och de sju klotens ställning inom varje sjuklot. ”Livet” (huvudmassan av i manifestation varande involutions- och evolutionsmonader) är i regelbundet återkommande cykler aktivare i ett sådant klot än i de sex andra – detta gäller både de större och de mindre klotssystemen –, men analogierna är inte exakta.

⁶Solhärskarens kosmiska fysiska centra är 49-kloten. Varje dylikt centrum genomtränger med sina energier hela solsystemet. Hela solsystemmanifestationen kännetecknas av solhärskarens stråle, andra strålen. Solsystemet roterar i tiden genom den stora solsystemcykeln och i rummet runt sin centrala pol.

⁷Solväsendet, sammanfattningen av all manifestation i de sju solsystemvärldarna, kännetecknas av sin aktivitet i alla dessa världar. De sjufaldiga vibrationernas rytm i 43–49 förnims starkt i kosmiska emotionalvärlden (36–42) och med en svag genklang i kosmiska kausalmentalvärlden (29–35).

⁸Solväsendet kännetecknas av:

⁹1) Cyklisk aktivitet i de tio 49-kloten.

¹⁰2) Urskillningsförmåga, visande sig i urvalet av den materia som skulle ingå i manifestationen. Denna urskillningsförmåga bestämdes av kosmisk sådd och skörd, vibrationsförmåga, gensvarets kvalitet och numeriska faktorer som ingår i kosmisk matematik. Solhärskaren representerar kosmisk kausal-mental medvetenhet och vilja. Med hjälp av denna förmåga söker

han bygga sitt kosmiska kausalhölje (29–31).

¹¹3) Förmåga att utvecklas, höja vibrationsförmågan och nå full kosmisk jagmedvetenhet.

¹²Solväsendet innefattar tre större väsen och dessas uppdelning i sju mindre väsen. Dessa är de tio slutligen fulländade (de tio 49-klotens kollektivväsen), vilka därefter syntetiseras i ett enda fullkomligt klotväsen, kännetecknat av enhetsmedvetenhet och enhetsvilja. Detta slutliga väsen är av samma departementstyp som solhärskaren själv. Var och en av de sju departementstyperna utvecklas i ett av de sju 49-kloten och av de sju planethärskarna och planetregeringarna. Endast fyra av dessa sju typer har hittills manifesterats i större utsträckning.

¹³Solhärskaren styres av syntesens lag. Han håller allt samman i syntetisk enhet. Det solsystemiska kollektivväsendet styres av attraktionens lag. Solsystemets materiella form styres av hushållningens lag. Solhärskaren är i färd med att underställa sig en annan kosmisk lag, som är ofattbar för människor och uppenbaras endast för de högsta invigda.

¹⁴Solhärskaren är i färd med att finna sin plats i det större system, där han har en ställning analog med planethärskarens inom ett solsystem. Han söker för det första nå full kosmisk självmedvetenhet (LA: kosmisk essential självmedvetenhet, 22–28), för det andra finna sin polära motsats och för det tredje förena sig med denna.

¹⁵Solhärskaren utmärks av sitt gensvar på utifrån kommande stimulans. Denna är dels stimulans från andra solsystem, vilka till stor del styr vårt eget; dels stimulans från vissa kosmiska centra i världarna 22–28. Den förenade verkan av dessa stimulanser driver den stadiga utvecklingen.

4.7 Vad är intelligensen? Varför är mentalprincipen av en sådan vikt?

Vilka är manasaputraerna?

¹En närmare utredning av dessa frågor är inte möjlig på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium och kan ges först kausaljag (tredje gradens invigda), och även dessa endast gradvis. Så är det därför att dessa frågor är nära förbundna med frågan om solhärskarens manifestation genom sina sju centra, vilka är planethärskarna, de gudomliga manasaputraerna. Denna manifestation möjliggöres genom kausal-mentalmedvetenhetens (LA: såväl den kosmiska, 29–35, som den systemiska, 47) förmåga att handha elektromagnetisk energi. En närmare kännedom om de lagar, som styr detta handhavande av energi, kan tryggt anförtros individen först när han på rätt sätt slagit bron mellan det kausala och det mentala. Först när förstatriaden står under andratriadens kontroll, kan individen betros med denna kunskap. Då har han också inriktat sin verksamhet till osjälviskt arbete enligt planetregeringens plan för evolutionen.

²Människan är till sitt väsen andratriaden (LA: egentligen icke andratriaden, utan Augo-ides, vilken använder denna såsom sitt redskap), såsom denna visar sig genom en gradvis sig utvecklande form, kausalhöljet, och använder förstatriaden för kontakt med de tre lägsta världarna. Ändamålet med allt detta är utvecklandet av fullkomlig självmedvetenhet. Över andratriaden står tredjetriaden, ofattbar för förstajaget i fysiska världen (LA: monaden i förstatriaden). Solhärskarens förhållande till de tre högsta planethärskarna motsvarar tredjejagets förhållande till förstajaget.

³Kausalhöljet skall utbyggas med intelligensens kraft. Det är manifestationen (LA: i människans världar) av såväl tredje- som andratriaden. (HTL: Innan detta sker, existerar det endast som en kärna.) Det yttersta sjutalet förverkligas, när det essentiala (46) och kausalmentala (47) förenas. Detta antyder en nyckel till den åttonde sfärens mysterium: När det mentala utvecklas felaktigt och därvid upphör att förena förstatriaden med de båda högre triaderna, bildar det en egen sfär. Detta är den värsta katastrof, som kan drabba människo-monaden.

⁴LA: De olika systematiseringar av ”människans sju principer”, som framläggs i CF 261-

266, förbigås, eftersom dessa systematiseringar bygger på den misslyckade teosofiska framställningen. Endast den anmärkningen härtill skall göras att det teosofiska särhållandet av eterhöljet och prana såsom två olika principer grundar sig på att ”prana” här avser det fysiska atomhöljet (9.7.4).

⁵Klotbildningen är sjufaldig i evolutionen, niofaldig i obskurationen (LA: expansionen) och tiofaldig i upplösningen. 49-kloten är först de sju mindre, varefter tre syntetiserande tillkommer. Detta är solhärskarens tio centra. På analogt vis finns i 49-klotet tio centra: de sju sjukloten (planetkedjorna) och tre syntetiserande sjuklot. (LA: Människans och andra evolutionsväsens höljen är de mikrokosmiska analogierna till de makrokosmiska kloten: solsystemet, 49-kloten, sjukloten.) Människans två först syntetiserande höljen är eterhöljet och kausalhöljet, det slutligt syntetiserande höljet är tredjetriadens hölje. Hennes två första syntetiserande centra är hjärtcentret och strupcentret, därefter är hjässcentret det slutligt syntetiserande centret.

⁶Medvetenhetsutvecklingen handlar om att utveckla den potentiella enhetsmedvetenheten (andra- och tredjejagsmedvetenheten) genom intelligensen, det mental-kausala. Detta sker i makrokosmisk skala genom de sju planetariska kollektivväsendena, vilkas ingående monader har aktiv antingen förstajags-, andrajags- eller tredjejagsmedvetenhet och vilka objektivt framträder genom sina former, de sju 49-kloten. Hos planetväsendet sker evolutionen genom de sju grupper av monader tillhörande människoevolutionen (LA: och devaevolutionen) som utgör planetväsendets medvetenhetscentra. Dessa grupper utvecklar intelligens (47), genom intelligensen enhetsmedvetenhet (46 och högre) och kan objektivt kontaktas i 49-klotets sju sjuklot. Hos den enskilda människan sker medvetenhetsutvecklingen genom hennes sju höljescentra. Också människan utvecklar intelligensen – kausalmedvetenheten – och framträder objektivt genom något av sina höljen.

⁷Medvetenhetsutvecklingen är solväsendets, planetväsendets och människans främsta verksamhet. Genom ändamålsenlig tillämpning av intelligensen får evolutionsprocessen till resultat att aktiv intelligent enhetsmedvetenhet (46) utvecklas. Liksom det objektiva har en dualitet – formen och livsenergin – har även det subjektiva en dualitet – intelligens och enhet –, och de bådas förening alstrar i detta solsystem medvetenhet. Viljan (AAB: anden) ensam är enhet och odelad. Viljan kan göra bruk av evolutionsresultaten först när materie- och medvetenhetsevolutionen (LA: till och med värld 45) avslutats.

⁸Intelligensen är i verkligheten ett planetariskt eller systemiskt kollektivväsens förmåga att tänka, handla, bygga former och utveckla förmågan av aktiv enhetsmedvetenhet. Motsvarande gäller också människan. Intelligensen är det medel som möjliggör medvetenhetsutveckling, förståelse och ändamålsenlig verksamhet.

⁹Slutligen: Vilka är manasaputraerna? Manasaputraerna är de sju planetväsendena. Deras föregångare i första solsystemet utvecklade intelligensen (47), liksom de nuvarande planetväsendena utvecklar enhetsmedvetandet (46 och 45). De är väldiga kollektiv av människo- och devamonader, liksom en organism är ett väldigt kollektiv av celler.

¹⁰Liksom människan har ett halvpermanent kausalhölje men huvudsakligen manifesterar sig genom sina lägre höljen i förstatriadens världar (47:4–49:7), så har planetväsendet ett halvpermanent 44-hölje men manifesterar sig huvudsakligen i andratriadens världar (45:4–47:3). Människan förverkligar sin potentiella delaktighet i planetväsendet först när hon utvecklar kausalmedvetenheten.

¹¹Grupperna av kausalhöljen är de lägsta former, genom vilka planetväsendet manifesterar sig, liksom organismen är den lägsta form genom vilken människan manifesterar sig. Planetväsendet har sin medvetenhet huvudsakligen centrad i värld 44.

¹²Solväsendet har sin medvetenhet huvudsakligen centrad i kosmiska kausal-mentalvärlden (29–35) och manifesterar sig genom de tre lägre sjuserierna av världar (29–35, 36–42, 43–49),

liksom människan manifesterar sig genom motsvarande solsystemiska världar (47–49). De sju solsystemvärldarna (43–49) står alltså kosmiskt sett i samma förhållande till solväsendet, som eterhöljet och organismen till en människa. Solväsendet vitaliserar materien i dessa sju världar och är fullt medvetet i dem. Världarna 43–46 bildar tillsammans solväsendets lägsta hölje, eftersom världarna 47–49 (LA: exaktare: 47:4–49:7) ”inte räknas som princip”. Solsystemets värld 46 är alltså fjärde kosmiska etern.

¹³Planetväsendena utgör sju centra hos solväsendet. Vart och ett av dessa sju centra uttrycker en typ av solväsendets kraftmanifestation. Genom sina kausalgrupper i kausalvärlden ingår människorna i något av de sju centren hos ett planetväsen.

¹⁴Solväsendet utgör ett centrum hos ett ännu mäktigare, kosmiskt väsen. Alltså ingår människorna i något av 49 centra (icke grupper, ty ett centrum kan bestå av många grupper utgörande centrets olika delar) hos de sju planetväsendena.

¹⁵Ett planetväsen med sina sju centra utgör ett centrum hos solväsendet. I detta sammanhang framhålls det nära sambandet mellan de sju solväsendena i Karlavagnen och de sju planetväsendena. Karlavagnens sju ”rishier” står i ett förhållande till de sju planetväsendena som motsvarar Protogonos’ förhållande till människomonaden i förstatriaden.

4.8 Varför går medvetenhetsevolutionen i cykler?

¹Framåtskridande i cykler innebär upprepning i tiden, upprepning av kraft och upprepning i rummet. Upprepning i tiden betyder att bestämda cykler av viss bestämd längd återkommer. Eonen är av en bestämd längd, likaså solsystemets manifestation. Upprepning av kraft innebär att en viss bestämd atomsammansättning, som gång efter annan aktiveras av en inträdande faktor, avger samma slags särskilda energi, som då yttrar sig i en bestämd rad förhållanden. Dessa blir varje gång likartade, men i den mån den evolutionsmonad, som använder atomsammansättningen som sitt hölje, utvecklar sin medvetenhet, höjs den avgivna energins kvalitet. Upprepning i rummet sammanhänger med skördelagen, som egentligen är den lag som styr solsystemets materia och som började sin verksamhet i det förra solsystemet. LA: Detta gäller också i mindre skalor. Nuvarande 49-klot och sjuklot ”upprepar” föregående och har fått övertaga en del av dessas skörd.

²Den cykliska upprepningen styres av två lagar eller rättare sagt av en överordnad och en underordnad lag. Den överordnade lagen är attraktions- och repulsionslagen, den underordnade är periodicitetens (återfödelsens) lag. Den cykliska evolutionen är helt och hållet resultatet av materiens (formens) och viljans verksamhet, av aktiv materia och formande vilja. Varje form har ett inneboende liv. Varje liv söker ständigt nå det likartade liv som innebor i andra former. När viljan och materien avger samma ton, upphör evolutionen. När formens ton är starkare än viljans, attraherar formerna varandra. När viljans ton är starkare än formens, repellerar viljan formen. Manifestationens stadier kan uttryckas som följer: Det skede, då formens ton härskar, är involutionen. Det skede, där viljan repellerar formen, är evolutionen i människans tre världar (47:4–49:7). Det skede, där vilja attraherar vilja och formen gradvis överges, är lärjungaskapet. Det skede, där viljans ton härskar, är expansionen i de högre solsystemvärldarna (43–46).

³I tonernas inbördes förhållande ligger allt som sker i världscyklerna, och evolutionen kan beskrivas såsom den process, vari viljans ton gradvis behärskar alla de andra.

⁴Attraktionens lag visar viljans makt, medan repulsionens lag styr formen. Vilja attraherar vilja under den större cykeln. Under de mindre cyklerna attraherar viljan temporärt materien. Viljans tendens är att förenas med vilja, medan formen repellerar form, vilket åstadkommer separation. Men under evolutionen kommer intelligensen in som en tredje faktor, och när målet blir jämvikt, erhålls en växelverkan mellan vilja och form och blir resultatet planetens, människans och atomens manifestation i ordnade cykler. Så utvecklas medvetenheten genom

upprepning ur förmågan till gensvar. Denna förmåga måste monaden utöva i varje värld och materielag, där den allttjämt har något att lära. Därför är cykliskt upprepad aktivitet en lag och ständig återfödelse sättet för dess tillämpning. När de sju solsystemvärldarnas alla monaders medvetenhet samordnats till att bilda en del av solhärskarens medvetenhet, först då upphör den i återkommande cykler pågående evolutionen. Då är rotationsrörelsen i var och en av världarna 43–49 så enhetlig, att den igångsätter aktivitet i världarna 36–42.

⁵Det finns två slag av cyklisk rörelse: rotation kring en axel och omlopp i en bana runt en medelpunkt. Atomen och planeten erbjuder exempel på dessa rörelser, och motsvarande rörelser förekommer i mindre och större skala ifråga om människan, planetväsendena och solväsendet. *Axelrotationen*: Människans olika höljesmedvetenheter liksom roterar runt monadens centrala medvetenhet under en inkarnation och de sju rotraserna runt planetväsendet under en klotperiod (LA: och de tio 49-kloten roterar runt solväsendet under ett solsystems tillvaro). *Banomloppet*: Människomonadens cykel från en inkarnation till nästa, planetväsendets ”inkarnation” såsom monadmassans omlopp runt sjuklotets sju klot under en eon och solsystemets omlopp i sin bana runt sitt kosmiska centrum.

⁶Cykliskt skeende avser alltid också medvetenhetsaspekten. Varje cykel innebär ett visst medvetenhetstillstånd, och växling av cykel betyder övergång från ett medvetenhetstillstånd till ett annat. Kosmos är en väldig samling av medvetenhetstillstånd. De allt längre cyklerna avser monadernas förvärv av allt högre slag av medvetenhet: från atomens cykler och medvetenhet till människans, planetväsendets och solväsendets.

⁷Tiden är cykel, varaktigheten av den process av attraktion och repulsion, genom vilken medvetenheten utvecklas. Också i människans liv kan detta lätt ses i hur individen når kontakt med andra, ty dessa kontakter styres i mycket stor utsträckning av vad han ”tycker om” och ”inte tycker om”, attraktion och repulsion, vars orsaker ligger i själva formen. Först när formen övervinns och vilja söker vilja, upphör repulsionen. När så sker, avslutas evolutionen i solsystemet och inleds pralaya.

⁸Också rummet sammanhänger med medvetenheten och dess bruk av materien. Rummet för ett kollektivväsen – planet- eller solväsendet – är just det klot, inom vilket det verkar: 49-klotet eller solsystemet. I mindre skala upprepar människan processen inom sitt lilla klot, totaliteten av hennes höljen.

⁹Både människan och planetväsendet är i fysisk manifestation, människan i solsystemisk fysisk (49) och planetväsendet i kosmisk fysisk (43–49) manifestation. Båda utvecklar fysisk-eterisk medvetenhet, människan systemisk (49:3,4) och planetväsendet kosmisk (43–46). Båda arbetar med att kontrollera sitt fysiska hölje – solsystemiska respektive kosmiska – och genom detta sin omgivning. Båda arbetar i, med och genom elektromagnetism. Båda verkar under lagar, i synnerhet skördelagen, som är formernas lag. Båda arbetar genom former, det vill säga höljen respektive världar och klot, som har sju centra och består av oräkneliga mindre väsen. Båda uppvisar attraktion och repulsion. Med elektromagnetisk attraktion samlar både människan och planetväsendet det material de behöver för sin inkarnation respektive manifestation.

4.9 Varför är viss kunskap esoterisk och annan kunskap exoterisk?

¹Viss kunskap handlar om den för normalindividen icke konstaterbara verkligheten och dess energier i motsats till den av normalindividen konstaterbara verkligheten, som är mottagare av dessa energier. Alltså ligger hela räckor av fakta utom möjlighet att konstatera för andra än dem som förvärvat objektiv medvetenhet utöver fysiska världen, och därmed skyddas majoriteten av mänskligheten för en förtidig kännedom om dessa högre energier.

²Evolutionens mål är förvärv av medvetenhet i alla världar, men på grund av mänsklig-

hetens ringa grad av medvetenhetsutveckling är fysiska världen alltså den enda värld, där mänskligheten hittills nått medveten kontroll. Den kunskap, som rör de fem lägre fysiska molekylärlagen, 49:3-7, betraktas såsom exoterisk. I sjätte och sjunde rotraserna kommer respektive 49:2 och 49:1 att bemästras och hela den kunskap som avser såväl den grovfysiska som den eteriska materien och hithörande energier att vara lätt tillgänglig för människan och avse endast hennes fem fysiska sinnen. Så långt kunskap om fysiska världens materiaspekt.

³Kunskap om det liv som utvecklas genom de fysiska formerna, alltså medvetenhets- och rörelseaspekterna, kommer att förbli esoterisk för en mycket längre tid (HTL: till nästa eon), och detsamma gäller alla tre aspekterna i emotional- och mentalvärldarna. Det här sagda avser vanliga, oinvidga människor, icke invigda. De oinvidga är hänvisade till att nå kunskap genom de fem fysiska sinnena, erfarenhet och experiment i fysiska världen. Också djuren förvärvar kunskap på samma sätt, varvid skillnaden mellan djur och (oinvidg) människa ligger i människans förmåga att minnas, uppfatta och förutse, liksom att använda erfarenhetsresultaten. Djuret har endast instinkt och instinktivt minne, använder solarplexuscentret, instinktsorgan, medan människan använder hjärnan.

⁴All kunskap, som kan förvärfvas genom instinkten och genom mentalmedvetenheten (47:4-7), verkande genom fysiska hjärnan, kan betraktas såsom exoterisk. När människan omsider når ett högre stadium, utvecklas hennes mentalmedvetenhet snabbare. Så småningom börjar kausalmedvetenheten fungera och överträffar till sist det mentala. Det kausala använder då den fysiska hjärnan såsom mottagare men utvecklar samtidigt de eteriska centren i huvudet och överför sin aktivitet från hjärnan till dessa. För mänskligheten i allmänhet kommer detta att ske först under sjätte och sjunde rotraserna (LA: och givetvis endast för de då inkarnerade individerna). I djurriket sker samtidigt en parallell övergång från solarplexuscentret såsom aktivitetscentrum till den rudimentära hjärnan, som gradvis utvecklas med intelligensens hjälp.

⁵Esoterisk kunskap avser alltså de medvetenhetsområden som individen ännu inte erövat och lagt under sin kontroll. När detta inses mer allmänt, kommer alla de vetande att sträva efter att nå och draga till sig alla människor, som är redo för en motsvarande medvetenhetsexpansion. Det är så planethierarkin arbetar. Genom denna dragningskraft och de beredda människomonadernas gensvar härpå samordnas kausalgruppen eller ett särskilt centrum i planetväsendet. Något motsvarande sker i mindre skala mellan kausaliseringsfärdiga djurmonader och människor, som fungerar såsom djurens äldre bröder.

4.10 Vilket är förhållandet mellan de tio 49-kloten, de sju heliga planeterna, de sju kloten i ett sjuklot, de sju eonerna i ett sjuklot, de sju rotraserna i en klotperiod och de sju underrasererna i en rotras?

¹Hela mellersta delen, avdelningarna 4–20, handlar om hur planetväsendets medvetenhet utvecklas, hur detta väsen (ett kollektivväsen av andrajag) tillämpar vunnen kunskap för att genom intellektet (LA: det högre intellektet, 47:1-3) förvärva kärlek-visdom, enhetsmedvetenhet (46 och 45).

²Från människorikets synpunkt handlar det om att de nuvarande människomonaderna – de blivande andrajagen – samtidigt som de förvärvar det högre intellektet också förvärvar begynnande gruppmedvetenhet. Detta arbete sker genom lärjungaskapet och initiationerna. Det sker genom att det lägre mentala övergår i högre mentalt (kausalt) och det kausala övergår i essentialt, sedan superessentialt. Tre stadier kan urskiljas: aspirantskapet fram till första initiationen, det lägre lärjungaskapet fram till tredje initiationen, det högre lärjungaskapet fram till femte initiationen. Efter femte initiationen (som 45-jag) är monaden självmedveten i världarna 45–49 och även i det planetariska centrum den ingår i såsom del.

³För de monader, som medvetet ingår i planetväsendena, handlar det om att nå full själv-

medvetenhet i alla sju solsystemvärldarna, 43–49: först fulländade andrajag, därefter tredjejag. Detta för dem fram till sjunde initiationen. Detta arbete utföres i sjuklotets fjärde, femte och sjätte eoner. Fulländade tredjejag (43-jag) strävar efter att uppnå första kosmiska riket (36–42), ingå i planetregeringen och taga emot intryck från solsystemregeringen, ett arbete som utföres i sjunde eonen.

⁴Planetväsendena är sinsemellan inte lika långt framskridna. Venus' planetregering har erövrat värld 38 och har sin fokus i värld 37. Vår planetregering har erövrat värld 40, strävar efter full kontroll i värld 39, något som den uppnår först i femte eonen. Vår regering börjar kunna taga emot intryck från värld 38. Människor på olika utvecklingsstadier strävar efter att erövra motsvarande världar i lägsta sjuserien (43–49), alltså 47 motsvarar 40, 46 motsvarar 39 etc.

⁵Solväsendets uppgift är att nå full medvetenhet i världarna 43–49, vilket sker genom att medvetenhets- och energikontakten med fem av de sju planetväsendena fulländas. Solsystemregeringens uppgift är att upprätta kontakt med sju solregeringen, så att den kan fullt medvetet fungera såsom ett centrum i sju solsystemet. Detta kan ske, när alla sju planetregeringarna är fullt medvetna i världarna 36–42.

⁶Liksom vart och ett av de sju större centren i människans eterhölje särskilt uttrycker en typenergi, så gäller detsamma om de sju 49-kloten inom solsystemet och de sju sjukloten inom varje 49-klot. Ändamålet med detta system av centra är inte huvudsakligen formens fulländning utan medvetenhetens utveckling genom departementsenergiernas differentiering: från individuell medvetenhet till gruppmedvetenhet och från gruppmedvetenhet till gudsmedvetenhet (LA: med "gud" menas klotsystemets eller centrets dominant, KOV 2.16.7, 4.7.3).

⁷Den enskilda monadens relation till den närmaste gruppen, gruppens till aggregatet av grupper och alla aggregatens till den i klotet dominanta monaden, allt detta styres av attraktionslagen, enhetslagen.

⁸Grupperna såsom höljen betraktade, klotsystemen, representerar materieaspekten. De ingående monaderna och deras utveckling avser medvetenhetsaspekten. Den dominanta monaden, klothärs karen, företräder viljeaspekten.

⁹Människan, det lägsta slaget av självmedveten varelse, är en enhet inom en grupp. Planetväsendet är en sammanhängande, självmedveten grupp och i sin tur en enhet inom den grupp solväsendet bildar. Solväsendet i sin tur förhåller sig till kosmos såsom människan till hela solsystemet, är endast en enhet inom en ofantlig grupp.

¹⁰De sju planetväsendena förhåller sig till solhärs karen, den i solväsendet dominanta monaden, såsom eterhöljets sju större centra förhåller sig till människomonaden. Ett studium av analogin mellan den kosmiska fysiska världen, de sju solsystemvärldarna (43–49), och den solsystemiska fysiska världen (49:1-7) klargör detta förhållande.

¹¹Tre av dessa planetväsenden – solsystemiska centra – motsvarar därmed de tre lägsta eteriska centren hos människan – bascentrum, sakralcentrum och solarplexuscentrum – och har sina analogier i fysiska världens fasta, flytande och gasformiga materia. Dessa tre lägre solsystemiska centra är för närvarande föremål för solsystemregeringens särskilda uppmärksamhet såsom mottagare av kosmisk kundalini.

¹²Ett av dessa tre centra motsvarar människans solarplexuscentrum och syntetiserar de tre lägres energier.

¹³Det centrum som motsvarar människans bascentrum, källan till kundalini, är beständigare än de två andra.

¹⁴De fyra högre solsystemcentren, de planetväsen som är solhärs karens motsvarigheter till människans hjäss-, pann-, strup- och hjärtcentra, motsvarar i kosmisk skala 43–46 och i solsystemisk skala 49:1-4.

¹⁵Det planetväsen, solsystemiska centrum, som har sin energikälla i värld 46 är i denna fjärde eon en mycket viktig faktor i den planetariska evolutionen.

¹⁶När Jordens 49-klots planetväsen har lyckats vitalisera sitt hjärtcentrum, riktas planetarisk kundalini från de tre lägre centren till detta fjärde och mellersta, inträder en ny cykel och kommer mycket av nu rådande lidande och nöd att avhjälpas. Detta arbete har just bara inletts, men när det är fullbordat, kommer det för inkarnerade mänsklighetens vidkommande att få till resultat att sexualdriften till största delen omriktas till emotionalt och mentalt skapande, brottlighet och annan lössläpplighet som huvudsakligen beror av sexualdriften minskar med tre fjärdedelar och energiutbytet mellan Jorden och två andra grovfysiska planeter fulländas, så att människan kan med vilja färdas dem emellan.

¹⁷Flammans herrars ankomst till Jorden skedde lagenligt. Det var ett interplanetariskt förhållande motsvarande det mellan förstatriadens mentalmolekyl och andratriadens mentalatom. Jordmänskligheten motsvarar mentalmolekylen och det venusianska planetväsendet mentalatomen. Liksom människan bygger antahkarana mellan de två triaderna, byggde vår mänsklighet en kanal till Venus. I samband härmed måste ihågkommas att Venus är en helig planet, vilket Jorden icke är. Till skillnad från de oheliga planeterna tjänstgör de heliga såsom principer för solhärskaren, motsvarande triadenheterna hos människan.

¹⁸Tre av de heliga planeterna, nämligen Venus, Jupiter och Saturnus, representerar för närvarande de tre huvuddepartementen, medan de fyra andra är uttryck för departementen 4–7. Med de tre förstnämnda är Merkurius, Jorden och Mars nära förbundna.

¹⁹Sambandet mellan Venus och Jorden ligger också i tal, i detta fall talet fyra. Flammans herrar kom till fjärde 49-klotets fjärde sjuklots fjärde klot i fjärde eonen.

²⁰Planetväsendenas utveckling är inte alls enhetlig. De har sinsemellan olika problem att lösa, och det är omöjligt för människan att uppfatta hur långt de kommit med sina olika uppgifter. Venus befinner sig i femte eonen, och dess planetväsen är längre kommet än Jordens.

²¹Förhållandet mellan 49-klot, sjuklot, eoner, raser etc. ligger främst i att alla dessa manifestationer är planetväsendets motsvarigheter till människans inkarnationer. Allt detta handlar om längre eller kortare cykler i evolutionen.

²²Cyklerna i alla dessa väsens evolutionsprocess kan indelas i huvudsakligen tre grupper, även om dessa grupper naturligtvis kan utvidgas till sjuttal och multiplar av dessa.

²³Ifråga om solväsendet kan de tre cyklerna kallas Brahmās århundrade, Brahmās år och Brahmās dag (eon). Brahmās århundrade (72 000 eoner) är måttet för solsystemets livslängd.

²⁴Ifråga om planetväsendet är motsvarande tre cykler 49-klotsperioden, sjuklotsperioden och eonen. Inom eonen finns flera mindre cykler, såsom klotperioden, rotrasperioden, underasperioden och grenasperioden. För att om så bara ytligt förstå i vad mån planethärskaren kan sägas manifesteras sig genom exempelvis en rotras måste man betänka att planetens människo- och devamonader i sin helhet bildar planethärskarens kosmiska eterhölje, medan de undermänskliga rikena bildar hans kosmiska grovfysiska hölje. (LA: med ”människomonader” förstås här också de monader tillhöriga människoevolutionen som övergått till femte eller sjätte naturriket.) De sistnämnda indelas i evolutionsrikenas och elementalrikenas monader. Involutionens monader i vår planet utgör tillsammans höljen för ”Jordens ande”.

²⁵Ifråga om människan är motsvarande tre cykler tredjetriadcykeln, andratriadcykeln (kausalcyklern) och förstatriadcykeln eller inkarnationen.

²⁶Människans inkarnationer löper i grupper om fyra och sju efter den vanliga evolutionssekvensen i differentiering (ett blir många), balansering (genom skördelagen), syntes (de många blir åter ett) och obskuration (frigörelse).

²⁷Icke alla inkarnationer är av samma betydelse. Somliga är från andrajagets synpunkt praktiskt taget försumbara, medan andra är viktiga, åter andra motsvarar ett planetjags inkarnation på ett klot eller genom en rotras.

²⁸Kausalcyklerna löper i grupper om sju och tre och detsamma gäller planetväsendets och solväsendets cykler.

²⁹Tredjetriadcyklerna löper i grupper om ett och tre.

³⁰Om den allmänna principen för dessa cykler studeras i förhållande till 49-kloten och andra klotsystem, kan ytterligare någon klarhet om alla dessa manifestationers ändamål vinnas. Det bör ihågkommas även att för både människan och planetväsendet gäller att ändamålet med evolution genom manifestation är att nå självmedvetenhet, förvärva bestående förmåga och igångsätta orsaker avsedda att åstadkomma bestämda verkningar. Och liksom människan har till uppgift att nå utöver sin begränsning såsom människa och för detta vandrar lärjungens väg, så har planetväsendets monader (andra- och tredjejagen) en motsvarande uppgift: att efter avslutad expansion i solsystemvärldarna (43–49) inträda i den kosmiska expansionen (1–42).

Ovanstående text utgör avdelning 4 av boken *Kosmisk intelligens och dess manifestation i solsystemet, planeterna och människan*, en av Lars Adelskogh gjord hylozoisk (pytagoreisk) parafra av och kommentar till *A Treatise on Cosmic Fire* av Alice A. Bailey och D.K.